Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Februar 1893. 42de Aargang.

Daab for de Døde.

(C. H. A.)

Een af de mest trøstende Oplysninger, som ved Aabenbaring er modtagen af de Sidste-Dages Hellige, er den, der hentyder til Frelse for de Døde. Mange have tvivlende gjort dette Spørgsmaal: Hvis der kun er den ene Vej til Frelse, nemlig gjennem Daaben, hvad skulle da de gjøre, som døde, førend de hørte Evangeliets frelsende Budskab?

Denne vigtige Tanke besvares af Profeten Joseph Smith, og Rigtigheden af hans Svar bevises fra den hellige Skrift. Idet han hentyder til een af de gamle Profeters Udsagn — en Profet, som havde sit Blik henvendt paa Gjenoprettelsen af det evige Præstedømme og de Herligheder, som skulle kundgjøres i de sidste Dage — siger han, at de Levende skulle døbes for de Døde, og at Daaben for de Døde er eet af de herligste Principer, henhørende til det evige Evangelium, thi Herren siger gjennem Profeten Malachias:

„Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Ban." (Mal. 4, 5. 6.)

Hvad betyder dette Skriftsted? Profeten Joseph siger desangaaende: „Det er nok at vide i dette Tilfælde, at Jorden vil blive slagen med Ban, medmindre der er et eller andet sammenføjende Led imellem Fædrene og Børnene angaaende en eller anden Gjenstand, og se, hvilken er denne Gjenstand? Det er Daaben for de Døde. Thi vi kunne ikke fuldkommes foruden dem; ejheller kunne de fuldkommes foruden os. Ejheller kunne de eller vi fuldkommes foruden dem, der ere døde i Evangeliet ogsaa, thi det er fornødent, medens Tidernes Fyldes Husholdning oprettes, hvilken Husholdning nu er begyndt at oprettes, at en hel fuldstændig og fuldkommen Forening og Sammenføjning af Husholdninger og Nøgler og Magter og Velsignelser skal finde Sted og blive aabenbaret lige fra Adams Dage til

nærværende Tid. Og ikke alene det, men ogsaa det, som aldrig har været aabenbaret fra Verdens Grundvold, men har været skjult for de Vise og Forstandige, skal aabenbares de Umyndige og Diende i denne Tidernes Fyldes Husholdning." (Pagtens Bog 106te Stykke 18de Vers.)

Hvorledes skal nu dette Arbejde blive udført? Hvorledes kunne de Døde modtage Evangeliets Ordinanser? Skriften giver kun eet Svar paa disse Spørgsmaal: Det maa udføres og modtages af de Levende for de Døde.

I alle de Tidsaldre, hvor Præstedømmet har været paa Jorden, har det været en Pligt for dem, som have forrettet Embedets Ordinanser, at handle for Andre, dersom disse ikke kunne handle for sig selv. Dette var ogsaa Tilfældet i Mose Dage, hvilket fremgaar af 3dje Mosebog, 16de Kapitel.

I Jesu Død og Opstandelse, hvilket er hans Forsoning, udførte Jesus Kristus for Menneskene, hvad de ikke kunde udføre for sig selv. Profeten Esaias forudsagde Egenskaben af Frelserens vikarierende Arbejde, da han i et profetisk Syn udtalte sig saaledes: „Visseligen, han har taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Smerter; men vi agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig.

„Men han er saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgjerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi skulle have Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar." (Es. 53, 4. 5.)

Den samme Profet siger: „Jeg, Herren, jeg har kaldet Dig i Retfærdighed, og jeg vil tage Dig ved Din Haand; og jeg vil bevare Dig og gjore Dig til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne, til at aabne de Blindes Øjne, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fangenskabet." (Es. 42, 6. 7.)

Kristus var, da han vandrede paa Jorden, „til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne;" og paa samme Tid skulde han i Følge Profeten, være til et andet Arbejde, nemlig „til at aabne de Blindes Øjne, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fangenskabet." Altsaa se vi, at der var Mennesker, som vare indhyllede i Mørke og indesluttede i Fængsel, og disse skulde udfries, da Jesus skulde være „til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne."

Apostelen Petrus bevidner, at Frelseren i den Tid, da hans Legeme slumrede i Graven, gik i Aanden og prædikede for Aanderne i Fængsel: „Thi og Kristus led engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring;" og Apostelen siger endvidere, at disse vare deres Aander, som vare gjenstridige i Noahs Dage. Vi kunne saaledes ikke antage, at det var for de Levende alene, at Jesus led Døden. Nej; han døde for Alle; hvad kunde det ellers nytte, at han prædikede for Aanderne i Fangenskabet, dersom det ikke var for at aabne Vejen for dem, saa at de, saa vel som de Levende, kunde modtage Evangeliets Ordinanser og Velsignelser? Videre siger Petrus udtrykkelig: „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." (1. Pet. 4. 6.) Om de skulle dømmes efter Mennesker i Kjødet, vil det ikke være retfærdigt, at de ikke skulle være i Besiddelse af samme Velsignelser og have samme Privilegier som dem.

Af disse Beviser maa vi komme til det Resultat, at dette Arbejde for de Hensovede maa udføres af de Levende. Daab for de Døde og andre Ordinanser bleve udførte i fordums Dage paa denne Maade og vare ikke ubekjendte for de Hellige i den Tid, thi Paulus spørger: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?" (1. Cor. 15, 29.) Endvidere siger denne Apostel: „Dertil er jo Kristus baade død og opstanden og bleven levende igjen, at han skal herske baade over Døde og Levende." (Rom. 14, 9.) Heraf lære vi, at Kristus led for de Døde saa vel som for de Levende og er selvfølgelig Alles Frelser.

Med Hensyn til Profeten Malachias' Spaadom angaaende Elias, som Herren skulde sende for at udføre den store Mission at vende Fædrenes Hjerte til Børnene, førend Herrens, den store og forfærdelige Dag skulde komme, bære vi, de Sidste-Dages Hellige, det Vidnesbyrd, at denne Elias er kommen og har udført denne store og herlige Mission. En Plads var beredt dertil, og Mænd vare tilstede, som havde Tro nok til at modtage ham og den Myndighed og Kraft, som han i Følge Profetens Ord skulde bringe til Mænd paa Jorden — Kraft og Myndighed til at administrere Evangeliets Ordinanser for de Døde.

Elias kom til Profeten Joseph Smith og til Ældste Oliver Cowdery i Kirtland Tempel den 3dje April 1836. Følgende er deres Vidnesbyrd angaaende denne Aabenbaring, som de modtoge tilligemed mange andre herlige Ting:

„Efter at dette Syn var forbi, saa vi et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som var optagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: Se, Tiden er kommen, om hvilken Malachias' Mund talede, vidnende, at han (Elias) skulde blive sendt, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kom, for at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes til Fædrene, at ikke hele Jorden skulde blive slaaet med Forbandelse. Derfor ere denne Husholdnings Nøgler overladte i Eders Hænder, og herved kunne I vide, at den store og forfærdelige Herrens Dag er nær, ja staar for Døren." (Pagtens Bog, engelsk Udgave.)

Gjennem Profeten Joseph har Gud givet yderligere Instruktioner angaaende disse Ordinansers Administration, som udføres i hellige Templer, der ere indrettede i denne særegne Hensigt.

De Sidste-Dages Hellige ere altsaa et Folk, som samles til et udvalgt Sted, hvor de blandt Andet bygge Templer, i hvilke udføres Ordinanser, der ere til Velsignelse for dem og deres Slægt, til Profetiens Opfyldelse, og som vender „Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre" — sikkerlig et herligt og velsignet Arbejde.

— Ingensinde har der paa Jorden levet noget Menneske, som kunde faa sin Vilje heltud gjennemført.

— Et Menneskes Skyggesider lærer man ofte bedre og sikrere at kjende ved at høre Venners Omtale af ham end Fjenders; de Sidste vil som Regel male med altfor sorte Farver.

Evangeliets Virkning.

(Af Petra Hedegaard.)

Lykkelige ere de Mennesker, der kjende og forstaa dette Ene, at kun ved at adlyde det Evangelium, som Jesus Kristus og hans Apostle forkyndte, og som er gjengivet til Jorden i vore Dage, kunne de blive frelste. Den, der har tilegnet sig Evangeliets Lærdomme, har deri en stor Rigdom, som er mere værd end alt Andet paa Jorden. Verden er mørk, og dersom der er noget virkeligt Lys i den mørke Verden, da er dette alene at finde i Evangeliet. Med dette udgaar der en alvorlig og kjærlig Opfordring til Menneskene, som, hvis de ville lytte dertil og vandre paa den rette Sti, vil lede dem til Lyksalighed og Ophøjelse i Guds Rige.

Vi, som have besluttet at tjene Herren og gjøre hans Vilje, blive aldrig trætte af at høre det samme glade Budskab forkyndt Gang efter Gang; vi styrkes i Troen, faa mere Kraft til at modstaa det Onde og indse og forstaa bedre vor himmelske Faders Kjærlighed til sine Børn, medens vor Kundskab i Evangeliet formeres.

Skjøndt der i den hellige Skrift kun tales om eet Evangelium — om hvilket Apostelen siger, at den, som lærer det anderledes, selv om det var en Engel fra Himmelen, skulde være en Forbandelse — saa høre vi det dog i vore Dage forkyndt paa saa mange forskjellige Maader, der kun vildlede Menneskene; og man maa forundre sig over, at de, som Gud har givet Forstand og gode Evner, ikke indse Vildfarelserne og undersøge Sandheden.

Ved at tro og adlyde Evangeliet til vor sidste Stund ville vi blive frelste i Guds Rige; thi et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, ikke ved Troen alene, og derpaa vides det, om vi elske Gud, dersom vi holde hans Bud.

Naar Menneskehjertet plages, da er det ikke Evangeliet, der plager det, men Vantroen og Synden. Evangeliet gjør kun Hjertet glad; det kan ganske vist vække Bedrøvelse, men en god Bedrøvelse, som virker Omvendelse til Salighed.

Der siges i Skriften, at man skal forlade alle Ting, blive forfulgt og lide Alt for Evangeliets Skyld; mon der er noget religiøst Samfund, som sætter dette i Udførelse mere end de Sidste-Dages Hellige? Her forlader den Ene efter den Anden Fødeland, Slægtninge og Venner for at rejse til det Sted, hvor Herren har befalet, at vi skulle samles og lære mere at kjende om ham. Mange af disse blive forfulgte af deres Forældre, Søskende og Andre og betragtede som Forbrydere. De Sidste-Dages Helliges Missionærer forlade Alt, hvad de have kjærest paa Jorden, for uden Løn eller Betaling at drage ud i en kold og ofte for dem ukjendt Verden for at forkynde det glade Budskab, vidende, at Herren har sagt, at den, som ikke kan forlade Alt for hans og Evangeliets Skyld, er ham ikke værd. De lide ofte Forfølgelse.

Men hvorfor ere de da saa forhadte af Verden, og hvorfor ere Alle, som bekjende sig til Kristi sande Evangelium, miskjendte? Man synes mange Gange, det er underligt, men naar vi se efter i den hellige Skrift, ville vi finde, at den samme Behandlingsmaade overgik Jesus og hans Tilhængere, og Herren lover os det ikke bedre, men siger: „Ve Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder;" og: „Have de forfulgt mig, skulle

de og forfølge Eder." Men naar vi se hen til de Trofastes Belønning, mon vi da kunne Andet end glæde os over, at vi ere udvalgte i Verden til efter endt Prøvetid at erholde alle de Velsignelser, Gud har beredt for sine trofaste Børn?

Hvor herligt er det ikke ogsaa for os at vide, at vi kjæmpe for Sandheden, og den skal sejre; at stille sig helt paa Sandhedens Side som dennes Forsvarer, vil i sin Tid blive belønnet. Enhver af os kan gjøre Noget for at udbrede Evangeliet, om ikke altid ved Ord, saa ved en god Omgjængelse, saa at vort Lys maa skinne for Menneskene, at de kunne se vore gode Gjerninger, og ære vor Fader, som er i Himmelen.

Der hviler et stort Ansvar paa os Sidste-Dages Hellige, eftersom Herren har givet os større Kundskab og Forstand til at fatte og forstaa hans Vilje end andre Mennesker; lad os derfor være forsigtige, vaage og bede, at ikke Synden skal besnære os; lad os, saa nær vi kunne, vandre i Jesu Fodspor, saaledes at vi med Frimodighed kunne staa frem paa den Dag, da Gud skal dømme Menneskenes skjulte Idrætter efter Evangeliet ved Jesus Kristus.

Vi bør Alle stræbe fremad, søge at gjøre Guds Vilje og holde hans Bud, elske ham, fra hvem al god og fuldkommen Gave kommer, og elske vor Næste; deri ligger der en stor Betydning, thi dersom vi kunne gjøre dette, ville vi selv blive tilfredse, og Livets Modgang vil blive let at bære. At elske vore Venner er ikke saa vanskeligt, men Herren forlanger endnu mere; han siger: „Elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder." En saadan Kjærlighed kan alene Guds Helligaand udvirke i vore Hjerter; jo bedre vi lære Gud at kjende, des mere elske vi ham, og des mere formaa vi da at elske vor Næste.

Maa Gud hjælpe os, at Broder- og Søsterkjærligheden kan tiltage blandt os, som have det sande Evangelium, og lad os ikke skamme os ved det; thi vi vide, at det er en Guds Kraft til Salighed for dem, som tro det.

Amnesti.

De Forenede Staters Præsident, Benjamin Harrison, udstedte den 4de Januar d. A. fuldstændig Amnesti (almindelig Tilgivelse) for alle Saadanne, som vare udsatte for Sogsmaal efter den saakaldte Edmunds-Tucker Lov og andre anti-polygamiske Forordninger i de Forenede Stater, og som siden den 1ste November 1890 ikke havde overtraadt nogen af ovennævnte Love, dog kun paa den udtrykkelige Betingelse, at Vedkommende i Fremtiden trofast vilde adlyde disse.

For dem, som ere bekjendte med al den Sorg, Bekymring og Elendighed, som i Lovens Navn tilføjedes de Hellige af ærgjerrige og hensynsløse Embedsmænd og rovbegjærlige Mormonhadere i Løbet af den sidste halve Snes Aar, vil dette være en glædelig Nyhed.

Angaaende disse Love og den Forfølgelse, som de Sidste-Dages Hellige have været udsatte for under Paaskud af Lovens Haandhævelse, skriver Redaktøren af „Bikuben," der udkommer i Salt Lake City, Følgende:

„Mange af disse [som nævnte Amnesti vedrører] have allerede udstaaet Straf, paaført ved en ex post facto („efter sket Gjerning") Lov. Deres polygamiske Ægteskab var nemlig indgaaet, inden der eksisterede en Lov derimod; men lige saa snart Loven var vedtaget i Nationens Raad, bleve Alle erklærede for Overtrædere, og for at sætte Liv i Lovens døde Bogstav, tog man Tilflugt til Midler af den laveste Slags, saa at dens virkelige Gjennemførelse bragte Lovens egen Forfatter til at blusse; thi i et Par Aar var Folket i Utah Gjenstand for et Skuespil, neppe ringere end Rædselsperioden i Paris, og en Tildragelse, hvis Lige ikke kan opvises i Amerikas Historie. Intet Redskab var for simpelt; Hensigten helligede ethvert Middel. Individer af den mest profane Karakter og den mest brutale Kapacitet hververdes til at gjøre Klapjagt paa Overtrædere af Loven. Naboer, Brødre, Søstre, Slægtninge og Venner blændedes ved det røde Guld og bedøvedes ved Forfølgelsens og Antipatiens Aand til at sælge deres bedste Venner og undertiden Velgjørere til Spotpris, og mangen Judas trykkede Forræderiets Kys paa sin Mesters Kind og overleverede ham i Nattens Mørke til hans bitreste Modstandere. Rettens Værdighed blev ofte foragtet, og Vidneførselen var af den mest nedrige og vulgære Slags. Man tænke sig blot, at Børn i 5, 6 og 8 Aars Alderen bleve satte paa Vidnebænken og eksaminerede paa Kryds og Tvers, og at deres ufuldstændige Vidnesbyrd i flere Tilfælde førte til Domfældelse af deres egen Fader eller andre Nærpaarørende. Vagabonder af den værste Slags fandt i enkelte Tilfælde Ansættelse som Spioner og Deputy Marshals, og for at naa deres Hensigter sneg de sig omkring fredelige og respektable Borgeres Huse i Nattens Timer og kravlede ind gjennem Vinduer eller sprængte Døre for at finde de Ofre, de havde udset. Mange Kvinder bleve saa forskrækkede og nervøse, at de aldrig forvandt Følgerne deraf; men flere, baade Kvinder og Børn, ligge i Dag i deres Grave som Martyrer paa Grund af de Lidelser, der paafortes dem af deres uvise og hjerteløse Forfølgere. Disse intolerante Familjeforbindelser vare i mange Tilfælde indgaaede, længe for nogen Lov mod dem var kjendt, og de vare indgaaede i religiøs Tro og Overbevisning og ikke, som Verdens Dom almindelig er, for at tilfredsstille sandselige Lyster og Begjæringer. Om saa var Tilfældet, da har hele den saakaldte kristelige Verden et langt lettere System, der anvendes uden Forskjel i det menneskelige Samfunds forskjellige Kredse. Den Religiøse kalder det Skrøbelighed; den Letfærdige kalder det en lovgrundet Nødvendighed. Ingen af Delene er Tilfældet med os som et Folk. Vi se paa det som en af de største Opofrelser og bevæbne os selv mod det som en Prøve. Egoisme og Jalousi maa overvindes. Mandens større Styrke og Ansvar som Hoved, Leder og Beskytter maa bringes frem og i Anvendelse baseret paa Gudsfrygt og Sandhed. Kvindens Hengivenhed, hendes Taalmodighed og Blidhed faar fuldtud Lejlighed til at komme frem i hendes Stilling i det daglige og praktiske Liv. Og det gaar hermed som med alle andre Prøver her i Verden: Intet udvikler det Ædle hos Mennesket mere end Kamp mod sig selv og Overvindelse af sin egen Skrøbelighed. Derfor er Verdens Dom over Mormonernes Polygami aldeles fejlagtig og inkonsekvent.

Den amerikanske Nation betragtede det imidlertid i et andet Lys og foretrak at lukke Øjnene for Synd og Ugude-

lighed i deres egen Midte, men udrydde blandt dette Folk Noget, som efter deres Synsmaade ikke kunde være værre. Endelig gav Folket tilkjende, at det vilde efterkomme Nationens Fordring, og til Gjengjæld har man nu givet os det, man kalder Amnesti, hvorved forstaas Glemsel, Tilgivelse eller Eftergivelse af Straf."

Jurister drøfte endnu Spørgsmaalet om, hvorvidt denne almindelige Tilgivelse stiller vedkommende Personer i fuld Nydelse af alle de medborgerlige Rettigheder, som vare dem fratagne, eller om den kun frier Vedkommende fra videre Sagsforfølgelse. Men i hvert Fald er det sikkert, at der vil udfordres Meget fra vore Fjenders Side for at godtgjøre den Lidelse, som de paa lovlige og ulovlige Maader have tilføjet os.

Præsident Harrison har ved at udstede denne sin Proklamation baaret sit Vidnesbyrd til den ganske Verden om, at de Sidste-Dages Hellige ere lige saa gode og lovlydige Borgere som Nogen, der findes i de Forenede Stater; og Præsidentens Kundgjørelse har foraarsaget stor Glæde, Tilfredshed og Ro hos Mange, som takke Gud for hans Styrelse med dem, og Præsident Harrison for hans Mod til at tage et Skridt i Retning af at skjænke et loyalt Folk den Ret, som tilkommer dem.

Tankesprog. En god Hukommelse er en herlig Gave, men man skal ikke lægge Alt paa den. Gjem ikke paa overstaaede Sorger anderledes, end at Du en enkelt Gang imellem tager dem frem i Din Erindring og glæder Dig over, at Du har kastet dem bag Dig. „Det er sødt at mindes svunden Ve."

— Hvad Du end gjør, driv aldrig Spøg med Religionen, dertil er den for hellig; intet Menneske med sand Dannelse vil gjøre det, hvilken Tro han nu end har, thi det er Frugten af en slet Opdragelse og Raahed i Tænkemaade.

— „Af Skade bliver man klog," men kun saafremt man tager imod Tilrettevisninger. Vil Du ikke rammes af den Slags Ulykke to Gange, saa tag grundig Lærdom af den, første Gang den møder Dig.

— Misundelse er en hemmelig Erkjendelse af egen Underlegenhed; kommer Erkjendelsen aabent frem, da er det Beskedenhed.

— Lukker Du Døren op for en liden Svaghed, saa kan det nok snart træffe sig saa, at store Fejl spadsere ind.

— I sin Omgang med Mennesker skylder man Alle Venlighed, men Tillid bør man kun vise meget Faa.

— Der gives Mennesker med saa lidet Mod til at udtale en Mening, at de ikke vover at sige, at der er en kold Blæst, hvor stærkt de end føler Kulden, saa længe de ikke har hørt Andre sige det.

— Det gaar med de fleste heltemodige Ofre saaledes: man beslutter sig til dem i storsindet Begejstring, man bringer dem med megen Brask og Bram, og man fortryder dem bagefter.

Den 15de Februar 1893.

Guds Beskyttelse.

Millennial Star for den 26de December f. A. indeholder en Artikel af Apostel Brigham Young, for Øjeblikket Præsident over den europæiske Mission, angaaende Evangeliets Fremgang i Europa.

I denne Artikel, som han kalder et „Tilbageblik," skriver Præsident Young blandt Andet, at i England blev Aaret 1837 mærkeligt ved tre store Tildragelser: Dronning Viktorias Kroning, Anlæget af Jernbanen mellem Liverpool og Manchester og Ankomsten af Heber C. Kimball og andre Ældster til Liverpool; disse Budbærere fra Naadens Trone medbragte det evige Evangelium for at forkynde det til deres Medmennesker, og saaledes begyndte Profetien om Evangeliets Forkyndelse for „alle Stammer, Slægter, Tungemaal og Folk" at gaa i Opfyldelse. I Aaret 1840 paabegyndtes Udgivelsen af The Millennial Star, som nu har sluttet sin 54de Aargang.

Siden Aaret 1840 ere henved ¼ Million af Josefs Sønner og Døtre blevne udfriede fra Babylon og samlede til et Land, hvor de ved Flid og Industri have forskaffet sig Hjem og Livets Bekvemmeligheder. Dette Antal Hellige er bleven befordret over Atlanterhavet i 396 Skibe, og det er vel værd at lægge Mærke til, at ikke et eneste af disse Fartøjer med de Sidste-Dages Helliges Emigranter ombord har lidt Skibbrud, men alle i godt Behold have landsat deres kostbare Menneskeladning, medens siden 1840 Tusinder af andre Skibe ere forliste og mangfoldige Mennesker have fundet deres Grav i det mægtige Dyb.

„Det var," siger Præsident Young, „Kjærlighed til Kristi Evangelium, som inspirerede disse vore Emigranter til at forlade deres Fødeland og søge nye Hjem i Amerikas vestlige Udørken. Deres Tro til Gud var stor, og naar de hørte hans Sandheder forkyndes, følte de sig i Stand til at gjenkjende den gode Hyrdes Røst, som kaldte paa dem: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager; thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu." Menneskene kunne ikke med al deres Opfindsomhed tilvejebringe Redningsmidler, hvorved de kunne undgaa den Elendighed og de Straffedomme, som skulle ramme Jordens Beboere i de sidste Dage, og som Aabenbareren Johannes bærer Vidnesbyrd om."

Vi kunne tilføje, at siden den skandinaviske Mission blev aabnet af Apostel Erastus Snow i 1850, ere over 20,000 af de Sidste-Dages Hellige blevne indsamlede fra de skandinaviske Lande til Zion; og endskjøndt det ikke vides bestemt, hvor mange Fartøjer der har været brugt for at befordre disse Emigranter fra Sveriges og Norges Søhavne til Kjøbenhavn og herfra til England, kunne vi dog bevidne, at intet af disse Fartøjer har lidt Skibbrud, medens det har baaret de Helliges Emigranter over Vandet. Disse mærkværdige Fakta angaaende de Skibe, som have ført Sidste-Dages Hellige over de mægtige Vande, ere ikke undgaaede tænkende Menneskers Opmærksomhed, ja, der siges, at en gammel, erfaren

Sømand en Gang gjorde den Bemærkning, at en Ladning „Mormon"-Emigranter var af mere Værd for et Skibsrederi end en Assurance i hvilket som helst Forsikringsselskab.

De Hellige skulle dog ikke rose sig selv af det Held og den Lykke, som hidtil er blevet dem tildel, men det bør være dem en Opmuntring til at leve ydmygelig for Herren og til at bestræbe sig for at blive des mere værdige til at modtage de mange Velsignelser, som han har lovet at ville udgyde over de Trofaste. Derfor, kjære Søskende: „Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse," og naar det gaar Eder godt, forglem da ikke, at Æren derfor tilkommer Gud alene.

Uddrag af Korrespondance.

Konferencepræsident Fred. Lundberg skriver fra Upsala den 1ste Februar: Jeg har været til Distriktsmøde i Westerås Gren, hvor tre gode Forsamlinger bleve afholdte ude paa Landet. Desuden holdt vi en Forsamling i Arbejderforeningens Lokale i Westerås, men endskjøndt vi offenliggjorde Mødet baade ved Plakater og ved Indbydelse fra Hus til Hus, mødte kun Faa — henved 25 a 30 Voksne og en Del Drenge. De Ældre lyttede med Opmærksomhed til vor Tale angaaende Evangeliets Gjengivelse med dets Kræfter og aandelige Gaver som i fordums Dage. Denne vor Paastand bevirkede, at Nogle begyndte at le, medens Andre hviskede til hverandre og forlod Salen, blandt disse en Baptist Prædikant. En Del af de Tilstedeværende bleve imidlertid til Gudstjenestens Slutning, og nogle af disse sagde, at hvad vi havde talt var fornuftigt, og de saa ud til at være vel tilfredse. Vore Anstrængelser syntes ikke ret at ville lykkes men vi have dog den Tilfredsstillelse, at vi have gjort vor Pligt ved at give disse vore Medmennesker Lejlighed til at høre Guds sande og evige Evangelium."

Ældste John A. Cederlund skriver fra Ørebro, Sverige, den 1ste Februar: „Søndag den 22de Januar havde vi Distriktsmøde her i Ørebro. Præsident Lundberg fra Stockholm var tilstede. Endskjøndt vi havde annonceret vor Forsamling i de lokale Blade, var der dog ikke mødt mange Fremmede, men en god Aand var tilstede, og vi modtoge mange gode Lærdomme. Tirsdag den 24de Januar rejste Præsident Lundberg og jeg til Linde, en af Nabobyerne, hvor vi lejede Good Templar Lokalet og bekjendtgjorde, at vi agtede at afholde Forsamling der den paafølgende Aften Kl. 8. Til den bestemte Tid var den store Sal fuld af intelligente Tilhørere, som med spændt Opmærksomhed lyttede til, hvad der blev sagt. I flere Aar havde ingen af vore Missionærer prædiket her, saa det er ikke usandsynligt, at noget Godt kan udrettes paa dette Sted. I det Mindste var det os en Glæde at have Lejlighed til at prædike Evangeliet og opfordre dem, som kom for at høre os, til at tro, omvende sig og blive døbte til deres Synders Forladelse og saaledes berede sig for Herrens Tilkommelse. Den følgende Dag toge vi en Tur ud paa Landet, og forsøgte at faa en Plads, hvor vi kunde afholde Forsamling; dette lykkedes imidlertid ikke, men vi bleve indbudte til at overvære en Bønforsamling, hvilken Indbydelse vi med Glæde mod-

toge; vi fik der Lejlighed til at bære vort Vidnesbyrd, og Præsident Lundberg talte til Forsamlingen omtrent en halv Time angaaende Evangeliets første Priciper. Vi følte Glæde og Tilfredshed over vort Besøg. og jeg tror, at der findes mange gode og oprigtige Mennesker i denne Del af Grenen. Vi have ikke døbt Nogen siden sidste Konference, men der er Nogle her, som sige, at de have Tro paa Evangeliet, og at de ønske at slutte sig til Kirken, saa snart Lejlighed gives dem."

Korrespondance.

Bredebygden, Gudbrandsdalen, Norge,
den 13de Januar 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Med Glæde efterkommer jeg Deres Opfordring om at sende Dem en Beskrivelse af vor Rejse hertil, om Gudbrandsdalen, om min Erfaring som Missionær i denne Dal og om de tilsyneladende Udsigter for Evangeliets Fremme her.

Efter vor Beskikkelse i sidste Konference, som afholdtes i Christiania, rejste Ældste John A. Andersen og jeg derfra med Toget til Hammer, omtrent 10 norske Mil; med Dampskibet „Tordenskjold" rejste vi videre omtrent 6 Mil over Mjøsen, en Ferskvandsindsø, til Lillehammer, og derfra til Fods en 10—11 Mile hertil.

Fem Minutter efter, at vi forlode Hammer, kunde vi se Ruinerne af den gamle Domkirke, som siges at være bygget i 1565 og nedskudt af de Svenske i 1718.

Omtrent en halv Mil fra Lillehammer er Mundingen af selve Gudbrandsdalen, hvor Gausdalen ligger mod Vest; omtrent en Mil Vest for Dalens Munding er Norges berømte Poet og Statsmand Bjørnstjerne Bjørnsons Hjem.

Gudbrandsdalen er omtrent 20 Mil i Længde og er gjennemsnitlig lidt over 1/8 Mil bred. Gjennem denne Dal løber Elven Laugen; i denne Flod findes megen Fisk. Paa Grund af Dalens Smalhed bruges Bjergsletterne til Agerdyrkning.

Efter fire Dages Vandring tilfods fra Lillehammer kom vi til George Sinclairs Gravsted, den skotske General, som med sin Armee var i Sveriges Tjeneste for at være behjælpelig med at erobre Norge i 1612, medens dette Lands Armee var i Virksomhed andet Steds og kun Kvinder, Børn og gamle Mænd vare hjemme paa denne Landstrækning. Paa hans Grav er oprejst en Stenhelle (Stenplade) omtrent 4 Tommer tyk og 8 Fod i Firkant med følgende Inskription: „Her ligger begraven Skotternes Anfører, George Sinclair, som faldt ved Kringen den 26. August 1612." Efter en Dags Rejse til Fods derfra kom vi til Kringen, som er beliggende paa Østsiden af Dalen omtrent 7 3/4 Mil fra Lillehammer. Her finder man et Stenmonument med Indskriptionen: „Erindring om Bondernes Tapperhed 1612." Her er Stedet hvor Slaget stod. Paa en høj Bjergtinde i modsat Retning ses et Monument af Siferstem med „1612" i store Tal. Dette Monu-

ment kaldes „Piliguri," til Minde om en ung Kvinde ved Navn Guri, og blev oprejst af Syver Bolongen og Andre paa den Plet, hvor hun stod den 26de August 1612 og gav Bønderne Signalet til at skjære Rebene, som holdt „Vælten" af Tømmer og Sten, der var beredt til Modtagelsen af Sinclairs Armee, naar den skulde passere Kringen paa den smalle Sti underneden, mellem Klippen og Floden. Denne af Bønderne selvopfundne militære Forsvarsmaade lykkedes ogsaa, idet Sinclair og hele hans Armee faldt paa Stedet, og denne Bondernes Heltedaad har altid siden været et yndet Emne for Skribenter og Skjalde.

I Romsdalen er der forresten ikke noget Særligt af Interesse, medmindre det skulde være de gamle Jerngruber ved Lesjeværket, i hvilke man i alt Fald i de sidste Hundrede Aar ikke har arbejdet.

Eftersom Romsdalen er beliggende saa langt tilbage i Bjergene og fjærnet fra Kysten, saa at den ikke drager ringeste Fordel af Golfstrommen, og da den har en gjennemsnitlig Højde af henved 1300 Fod over Havet, er Klimaet her ganske mildt om Sommeren, men meget koldt om Vinteren. Folket nyder i Almindelighed godt Helbred, hvilket uden Tvivl har sin Grund i Dalens Beliggenhed.

Med Hensyn til vor Virksomhed paa det religiøse Omraade kan jeg sige, at vi i Sommerens Løb have afholdt flere gode Forsamlinger her, som vare vel besøgte, og vi have ligeledes haft Anledning til at tale med Mange i deres Hjem, hvorved vi have været i Stand til at bære vort Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder til maaske 1000 Mennesker, som aldrig for have hort det. Vor Arbejdsmark er stor, og vi vide ikke, hvorvidt den Sæd, vi have saaet, vil sprede sig, ejheller kjende vi med Sikkerhed, hvor dybt eller i hvilken Slags Jorbund den er falden. Foreløbig ser vort Arbejde kun ud som en Begyndelse til, hvad der maaske kan udføres her. Førend min Ankomst hertil sidste Foraar havde denne Dal kun været besøgt af een af vore Missionærer, som rejste gjennem den paa Vejen fra Trondhjem til Christiania.

Vi ere ved godt Helbred og glæde os i vort Arbejde og over Udsigterne for Fremtiden.

Med venlig Hilsen fra Broder Andersen og mig til Dem og alle Brødrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Broder i Evangeliet,
Ole N. Sorenson jun.

Kjøbenhavn den 21de Januar 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Det var med Følelser, som jeg ikke skal forsøge at beskrive, at jeg modtog Deres Underretning om min Afløsning fra min Mission med Tilladelse til at rejse hjem, samt Broder A. M. Israelsens Beskikkelse som min Efterfølger som Præsident over Christiania Konference.

De Erfaringer, jeg har hostet, medens jeg har været paa denne min Mission, have været mange; jeg savner Ord til at udtrykke min Taknemlighed mod mine Brodre, Missionærerne, for den Kjærlighed og de broderlige Følelser, som de have vist overfor mig saa vel som overfor hverandre; Herren vil sikkerlig belonne dem for den Nidkjærhed, som de have lagt og stedse lægge for Dagen i Herrens Sags Tjeneste. Min Bon til vor himmelske Fader er altid, at han vil tildele Ældsterne, som virke for Evangeliets Forkyndelse blandt

Jordens Nationer, et forøget Vidnesbyrd om Sandheden og skjænke dem alle Livets Nødvendigheder, saa vel timelige som aandelige.

Med Hensyn til de Hellige i Christiania Konference kan jeg sige, at det er mig en Glæde at have hast Anledning til at stiste Bekjendtskab med de fleste af dem; og jeg har i min Dagbog optegnet Navnene paa 193, som jeg ved have bevist deres Tro ved deres Gjerninger, som have betalt deres Tiende o. s. v. Dette skal være mig et interessant Minde. Min Erfaring er, at meget af Evangeliets Sæd er faldet i god Jord, og dersom Planten plejes med tilstrækkelig Omhu, vil den i sin Tid bringe Frugt til vor Faders Ære og bringe evigt Liv til dem, som vedblive indtil Enden.

Da vor himmelske Fader har givet os Vidnesbyrd angaaende Præstedømmets Gjengivelse til Jorden og velsignet os med Frimodighed til at modtage Evangeliets Ordinanser, have vi i Sandhed Aarsag til at opmuntre hverandre til Flid og Udholdenhed, saa at vi kunne opnaa en Fylde af de Velsignelser, som henhøre til Evangeliet, og som Herren har lovet os igjennem sin Tjener, Profeten Joseph Smith.

Jeg ved, at dersom de Hellige i Babylon vilde leve efter Evangeliets Forskrifter, opfylde deres Pligter og vise deres Hengivenhed for Herrens Sag, vilde Gud velsigne dem derfor; og dersom de vilde øve Selvfornægtelse, vilde de maaske selv være i Stand til at spare i det Mindste lidt til deres Udfrielse fra Babylon, og Herren, som ser og kjender Menneskenes Hjerter og deres Hensigter, vilde sikkerlig hjælpe Saadanne, som selv gjøre Noget for at bevise, at de i Virkeligheden hige efter at komme til Zion og samles med de Hellige der.

Til mine Søskende ønsker jeg at sige: dyrk den Tro, som viser sig i gode Gjerninger; stræb med Flid og Sparsommelighed efter at opnaa Eders Ønskers Maal; stol ikke for meget paa Hjælp fra Eders Søskende i Zion til Udfrielse fra Babylon. Fat Mod, kjære Søskende, og tvivl ikke paa Herrens Forjættelser; Afstaa fra Verdens Daarligheder; øv Kyskhed og gjør ingen Forbindelse, som vil føre til Sorg og Bekymring; vær taalmodig og stol paa Herren, han vil tildele Alle det, som kan være til deres Gavn og Nytte. Nu er det den belejlige Tid, da vi kunne vise, at vi ere værdige Husholdere, og Løftet er, at dersom vi ere tro over Lidet, vil Herren sætte os over Meget.

At Herrens Fred og Naade maa være os Alle rigelig tildel, at vore ringe Bestræbelser for Guds Værks Fremme maa bringe os den Belønning, vi tragte og hige efter, nemlig evigt Liv i Guds Rige er mit Ønske.

Med megen Agtelse forbliver jeg Deres Medarbejder for Kristi Sag.

Adolph Madsen.

Kjøbenhavn den 2den Febr. 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Eftersom det interesserer mig at læse Beretningerne i „Stjernen" fra Andre med Hensyn til Evangeliets Fremgang, tænker jeg, at det maaske ogsaa vil interessere Andre, om jeg i Korthed beretter Lidt om Tilstanden i Kjøbenhavns Konference, men især fra Kjøbenhavns Gren. Denne Gren er efter Omstændighederne organiseret saa fuldstændig som mulig, med de forskjellige Institutioner, som udmærke de Sidste-Dages Helliges Menighed saa vel i Adspredelsen som hjemme i Zion. Her afholdes

regelmæssig Forsamlinger 2 Gange hver Søndag — Kl. 2 og 6 Efterm. — og hver Onsdag Aften Kl. 8½. Disse Forsamlinger ere i Almindelighed vel besøgte baade af Hellige og Fremmede, navnlig Søndag Aften, da vor rummelige Sal i Regelen er pakfuld af opmærksomme Tilhørere, blandt hvilke der findes mange Intelligente, Folk af den saakaldte bedre Klasse; nogle af disse paastaa, at den eneste Grund til, at de besøge vore Forsamlinger, er den, at de ønske at høre vort Sangkor, hvilket forresten fortjener at omtales, thi med Orgelets Akkompagnement (Broder Hendrik Otte som Organist) er det ubetinget en stor Støtte, og det bidrager meget til Forsamlingernes Højtidelighed. Sangkorets Medlemmer virke utrætteligt og med Flid for at udføre deres Hverv.

Søndagsskolen under Ældste J. P. Christiansens Bestyrelse er i Sandhed i en trivelig Forfatning; Interessen for samme tiltager stedse, og Flere besøge Skolen nu end nogensinde tidligere. Bestyrelsen, Lærerne og Lærerinderne gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at lære Børnene Sandheden at kjende. Mange af disse forstaa Evangeliets første Principer saa gjennemgaaende og ere endog i Stand til for en stor Forsamling at fremlægge dem saa tydelige, at mangen en verdslig Lærd, stillet ved Siden af dem, vilde staa til Skamme, naar det gjaldt den sande Lære. Søndagsskolens Sangkor under Ældste Adam Petersens dygtige Ledelse bidrager meget til at vække Elevernes Interesse for Skolen.

Hjælpeforeningen under Søster Anna Ottes Bestyrelse har ogsaa lagt en Virksomhed for Dagen, som er rosværdig. Denne Forening tæller i Øjeblikket henved 70 Medlemmer, som alle bestræbe sig for at komme den Nødlidende, Syge og Trængende i Menigheden til Hjælp, saa vidt deres Midler tillade det, samt at trøste og opmuntre dem, som føle sig nedtrykte i Sindet paa Grund af daarlige Kaar.

For Tiden er der 4 Ældster fra Zion, som virke i denne Gren, og Udsigterne her for Evangeliet ere lovende; Mange ere tilsyneladende i Begreb med at blive indlemmede i Kirken.

I denne Konference er der som bekjendt foruden Kjøbenhavns Gren fem andre; i disse virke nu 9 Zions-Ældster, men endskjøndt der er Nogle, som undersøge Sandheden, ere Udsigterne for Evangeliets Fremme i disse Grene mindre lovende.

Missionærerne i denne Konference ere i Almindelighed virksomme, og de bestræbe sig for at fremme Herrens Sag og sprede Sandhedens Lys blandt deres Medmennesker; maa Gud velsigne dem rigelig for deres Opofrelse og ædle Bestræbelser.

Med megen Agtelse forbliver jeg

Deres Broder i Kristo,

C. P. Larsen.

Blandinger.

I Byen Tschangtschan i Kina styrtede for en Tid siden et Tempel sammen paa Grund af Oversvømmelse. Firsindstyve Soldater, der var tyede ind i Templet, omkom.

Man har i Madrid funden en Række hidtil utrykte Breve fra Kolumbus.

Jordskjælv. Om det Jordskjælv, der har hjemsøgt Zante, den skjønneste af de joniske Øer, foreligger følgende Beretning: Den 31. Januar, kort før Kl. 6 om Morgenen, skræmmede en heftig Rystelse Beboerne op af deres Søvn. En Panik greb Alle, og i Forvirringen bleve Flere saarede, medens heldigvis, saavidt vides, kun to Menneskeliv gik tabte. De Fleste flygtede ud paa aaben Mark eller paa Skibene, der laa i Havnen. Ingen vovede at hente selv blot det aller Nødvendigste fra Husene, der truede med at styrte sammen over Enhver, der vilde vove sig ind i dem. Rædslen var ubeskrivelig. I Fængslet styrtede Taget ned; Fangerne faldt paa Knæ og anraabte deres Vogtere om at blive satte i Frihed. De bleve Alle førte andetsteds hen under Bevogtning. Ikke mindre gribende Scener foregik i Byen, da det oplystes, at der intet Brød var at faa, eftersom alle Bagerovne vare blevne ubrugelige. Allerede om Eftermiddagen indtraf dog den første Hjælp. Hele Dagen igjennem fulgte Rystelse paa Rystelse, indtil om Natten et nyt stærkt Stød fuldendte Ødelæggelsens Værk. Mange Huse ramlede sammen. Den smukke katholske Sognekirke, flere græske Kirker, det historiske Kloster Skopu og adskillige offenlige Bygninger ligge i Ruiner. Paa talrige Steder har Jorden slaaet Revner. Jordskjælvet mærkedes ogsaa i mange Egne af Peloponnes. Forøvrigt har man i lang Tid paa Zante iagttaget, at Jorden har sænket sig i Nærheden af de derværende Naftakilder; sandsynligvis er der et indre Sammenhæng mellem disse Jordsænkninger og Jordskjælvet forleden.

Russiske Blade interessere sig i Øjeblikket for Restaurationen af Tsar Kolokol, Dronningen blandt Kremls Klokker.

Denne Kjæmpeklokke, der er 21 Fod høj og vejer 400,000 Pund, styrtede under den store Ildebrand 1737 ned fra Johannes-Taarnet og borede sig dybt i Jorden. Først under Kejser Nikolaus' Regjering besluttede man sig til et Forsøg paa at faa den løftet op, og det lykkedes den franske Arkitekt Montferrat at faa Tsar Kolokol anbragt paa den Sokkel af Granit, hvor den har staaet siden. Tsar Kolokol slog imidlertid ved sit Fald en vældig Revne; det er denne Skade, Ingeniøren Semenkovitch nu har paataget sig at udbedre.

Mærkeligt Ulykkestilfælde. „Berl. Tagebl." fortæller om et meget mærkeligt Ulykkestilfælde, der for kort Tid siden tildrog sig i Berlin en Nat, da det frøs mange Grader. I Friedrichsstrasse fandt en Politibetjent en Mand, der, formodenlig efter at have taget adskillige Drikkevarer til sig, var falden i Søvn paa en Dørtærskel. Manden var stivfrossen og blev hurtigst mulig ført paa Politistationen. Her vaagnede han op, begyndte at bruge Mund og slog gjentagne Gange med sin ene Haand i Bordpladen. Da skete det mærkelige. Til de Tilstedeværendes Forfærdelse faldt pludselig alle fem Fingre af Haanden og bleve liggende paa Bordet. Den Ulykkelige blev straks kjørt paa Hospitalet, hvor Lægerne som den eneste tænkelige Forklaring paa Fænomenet opstillede den Formodning, at Haanden havde været fuldstændig frossen, og at Leddene ved den heftige Bevægelse vare sprungne itu, som om de havde været af Glas.

Tandlæger for Skolebørn. De londonske Skoleautoriter have besluttet Ansættelsen af ti Tandlæger, der hver lønnes med 3000 Kr. om Aaret, og hvis Opgave er med regelmæsige Mellemrum at undersøge Skolebørnenes Tænder.

I Følge den sidste Folketælling findes der 4 Millioner rødhaarede Mennesker i de Forenede Stater.

En Arbejder i Dresden havde ønsket at døbe sin Søn med Navnene Danton Robespierre, men maatte ikke faa Lov dertil. Da han nægtede at give ham andre Navne, blev han idømt en Bøde paa 20 Mark.

Tyrefægtningerne i Spanien synes ikke at være i Aftagende. I afvigte Aar var der i de større Byer bleven afholdt 289 første Klasses Fægtninger, ved hvilke 1594 Tyre bleve dræbte. Desuden er der givet 307 Forestillinger med unge Tyre, saakaldte novitlos, af hvilke 1407 dræbtes. 26 Tyrefægtninger fandt Sted i Madrid, 13 i Sevilla, 12 i Barcellona og 11 i Valencia. Ved Kampen omkom 2 Picadorer; af Espados og Banderillos bleve 16 mere eller mindre alvorligt saarede.

Hjertet slaar efter Døden. I Epinal, Frankrig, henrettede man den 17de November f. A. den 28aarige Forbryder Gabriel Marchand, der i Maj Maaned havde myrdet sine 80aarige Grandonkel og Grandtante. Da den Dødsdømte om Morgenen blev vækket og underrettet om, at hans Ansøgning om Benaadning var afslaaet, sagde han: „Ja, det tænkte jeg nok." Efter at have klædt sig paa sagde han: „Jeg vilde gjerne drikke mig fuld, inden jeg dør!" Han drak to fulde Glas Rom, røg en Cigar, skriftede og nød Sakramentet. Men hvor han havde gjemt de 10,000 Francs, han havde røvet, vilde han ikke ud med. Saa røg han en Cigaret og besteg uden at blinke Skafottet. Obduktionen af hans Lig, der foretoges af Retslægen, Dr. Couturier, godtgjorde, at Hjerteslaget først standsede 14 Minutter efter Halshugningen.

En fransk Opfinder har konstrueret en nem lille Glødelampe, der kan anbringes paa et ganske almindeligt Blyant og saaledes er særlig praktisk til Brug for Reportere, som ere ude paa en natlig Ekspedition. Batteriet bærer man i Lommen, Ledningen i Ærmet.

Paa en Amtsudstilling i Norge havde en 104 Aar gammel Kone udstillet noget af hende selv spundet Uldgarn. Den Gamle var selv tilstede; hun fik 3dje Præmie, var i det Hele Gjenstand for megen Opmærksomhed og blev bl. a. fotograferet. Det er formentlig uden Sidestykke, at en Person i saa høj Alder møder med Arbejde til en Udstillings-Konkurrence.

I Ungarn appellerer man endnu bestandig ved Meningsforskjelligheder ikke til Logiken men til Vaabnene og nærer den mærkelige Opfattelse, at selv videnskabelige Spørgsmaal lader sig udtømmende besvare ved Hjælp af Pistoler og Sabler. I nogle Maaneder har der staaet en heftig Strid mellem to Professorer ved Universitetet i Buda-Pesth, Dr. Gustav Heinrich og Dr. Aladar Ballagi, angaaende det vigtige Spørgsmaal, hvorledes den store Hunnerfyrste stavede sit Navn. Den Ene holdt paa Attila, den Anden paa Atilla. Under Striden betjente Dr. Heinrich sig af saadanne Udtryk, at Dr. Ballagi følte sig fornærmet og sendte ham en Udfordring; men i sidste Øjeblik forligtes man dog paa de Vilkaar, at Dr. Heinrich skriftlig erklærede ved sine orthografiske Betænkeligheder ikke at have tilsigtet nogen Krænkelse af Dr. Ballagis Ære.

Skroget af Admiralskibet „Victory," som den bekjendte engelske Admiral Nelson fandt sin Død paa, vil blive udstillet ved Verdensudstillingen i Chicago. Skibet er 126 Aar gammelt.

Poesi.

Hører efter, Jordens Slægter,
Jesus Krist, der alting mægter,
Som en Konge viis og stor
Snart regjere vil paa Jord.

Sejersraab da højt skal gjalde,
Satans Fæstninger skal falde,
Jubelraab skal naa mod Sky,
Mørkets Børn med Hast skal fly.

Mørkets Fyrste da bli'r bunden,
Kristus faar ham overvunden
Og i Dybet styrtet ned
Ved sin Guddoms Myndighed.

Sandhedssolen da skal straale,
Kun Guds Børn dens Glans kan taale;
Kun Guds Kjærlighed vi ser,
Synd og Ondskab er ej mer.

Frydesange da skal høres,
Og Guldharpestrænge røres;
Fred paa Jorderig da bor,
Livets Palme frodigt gror.

Robert C. Skabelund.

Dødsfald.

Elen Anderson, Datter af Anders og Anna L. Anderson, født i Skedvi Sogn, Vestmanland, Sverige, i Maj 1879, afgik ved Døden i Providence, Cache County, Utah, den 22de December 1892 efter en elleve Maaneders Lunge- og Hjertesygdom.

Faderen har været fraværende fra Hjemmet under sin Datters langvarige Sygdom og har nu i næsten to Aar virket som Missionær i Gøteborg Konference. Efterretningen om Datterens Død var ham et haardt Stød, især da han ventede inden ret længe at gjense alle sine Kjære; men Gud havde bestemt det anderledes. Vi yde de sørgende Forældre vor hjerteligste Deltagelse.

Inger Anna Eliza Jacobsen, født Gudmundsen, født i Silkeborg, Danmark, den 5te November 1870, afgik ved Døden i Farmers Ward, Salt Lake County, Utah, den 9de Januar 1893.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).